

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 5C/286/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511215045
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2014:2511215045.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany v konaní pred sudkyňou JUDr. Teréziou Mecelovou v právnej veci žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpená TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému Š. L., U.. XX.XX.XXXX, F. R. Ľ.. Š. XXX/XXX, H. L., toho času pobytom na neznámom mieste, zastúpený opatrovníkom Mgr. Matejom Kačurekom, vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu Trnava, o zaplatenie 5.426,65 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.

Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd 15.11.2011 domáhala voči žalovanému zaplatenia 5.426,65 s príslušenstvom. Uviedla, že predmetná pohľadávka bola na žalobkyňu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok z 08.12.2006, ktorá bola uzavretá medzi postupcom VÚB a.s. a postupníkom - žalobkyňou. Postupca uzatvoril 18.02.2004 so žalovaným zmluvu poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému úver. Žalovaný neplnil splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a vyzval žalovanému na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavuje sumu 5.426,65 eur s príslušenstvom.

Žalovanému bola pre toto konanie uznesením tunajšieho súdu z 08.04.2013 č. k. 5 C 286/2011-47 ustanovený opatrovník Mgr. Matej Kačurek, vyšší súdny úradník Okresného súdu Trnava, nakoľko pobyt žalovaného nie je známy (§ 29 ods. 2 a 6 O.s.p.).

Žalovaný, resp. jeho opatrovník sa k návrhu písomne nevyjadril. Z opatrnosti podaním doručeným súdu 13.10.2014 vzniesol opatrovník žalovaného námietku premlčania.

Súd vykonal dokazovanie a to najmä čítaním listinných dôkazov (návrh, zmluva o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 18.02.2004, žiadosť o spotrebný úver, odstúpenie od zmluvy a výzva na zaplatenie zmenkovej sumy zo dňa 18.04.2005, všeobecné obchodné podmienky, výpis z účtovných kníh z peňažného ústavu zo dňa 02.12.2009, zmluva o postúpení pohľadávok, pokus o zmier 03.10.2011, vyjadrenie žalobkyne zo dňa 07.07.2014, podanie opatrovníka z 13.10.2014, dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ako aj ďalší obsah spisu), na pojednávaní vypočul právneho zástupcu žalobkyne. Súd hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky

dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav.

VÚB, a.s. a žalovaný uzatvorili dňa 18.02.2004 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej VÚB, a.s. (postupca) poskytla žalovanému úver vo výške 150.000,- Sk. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v mesačných splátkach (60) po 3.893,34 Sk, úrok bol dohodnutý vo výške 14,80 % p.a., RPMN 9,98 %. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Žalovaný splátky úveru riadne a včas neplatil, VÚB, a.s. listom z 18.04.2005 v súlade s článkom III bod 6 úverovej zmluvy od tejto zmluvy odstúpila a požadovala predčasné splatenie úveru vrátane príslušenstva do 11.05.2005. Zároveň banka oznámila, že využíva vyplňovacie právo k blankozmenke na sumu 149.425,03 eur (výška dlžnej pohľadávky vrátane príslušenstva). Z výpisu z účtovnej knihy VÚB, a.s. vyplýva, že pohľadávka žalovaného bola ku dňu 08.12.2006 vo výške 163.483,29 eur. Predmetná pohľadávka bola na žalobkyňu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo 08.12.2006, ktorá bola uzavretá medzi postupcom VÚB a.s. a postupníkom - žalobkyňou. Dňa 19.05.2009 bolo spísané medzi žalobkyňou, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a žalovaným (po uplynutí premlčacej doby) uznanie dlhu. Žalovaný vyhlásil, že uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy s pôvodným veriteľom VÚB, a.s., vo výške 149.424,96 eur a zaviazal sa ho splatiť v splátkach 200,- eur mesačne s dátumom prvej splátky 15.06.2009. Zároveň vyhlásil, že ako osoba uvedená v bode 1.2 alebo 1.3 má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len zákon č. 258/2001 Z. z.), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 100 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu podpisu uznania záväzku (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovné.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. účinného v čase rozhodovania súdu, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Súd skúmal, či nárok žalobkyne vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nie je premlčaný. V prípade, že by námietka premlčania nebola vznesená, musel by súd na premlčanie vzhľadom na § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. prihliadať ex offa (norma má podľa názoru súdu procesnú povahu), na čo bola žalobkyňa písomne upozornená súdom písomne, ako aj na pojednávaní v súvislosti s § 118 ods. 2 O.s.p.

Ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania obsiahnutou v § 6 O.s.p. prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva. Ak je vynúiteľnosť určitého práva odvrátená dôvodnou námietkou premlčania, súd nemôže už z tohto dôvodu uplatnené právo priznať (stanovisko senátu NS ČSSR z 26.4.1983 sp. zn. Sc 2/83).

Súd predtým ako pristúpil ku skúmaniu opodstatnenosti samotného nároku žalobkyne, zaoberal sa otázkou premlčania, ktorú vzniesol opatrovník žalovaného. Zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam.

V danej veci je nesporné že medzi postupcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere (absolútny obchod) a súčasne ide o úver spotrebiteľský.

Pokiaľ ide o ustálenie, či v danej veci sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka (pretože je nepochybné, že úver je absolútnym obchodom a súd toto nespochybňuje) o premlčaní v súvislosti s námietkami žalobkyne (aj s poukazom na niektoré rozhodnutia súdov v Slovenskej republike), súd uvádza nasledovné.

Možno na prvý pohľad sa javí, že ustanovenia o premlčaní nie sú ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, ako správny (nemožno ho považovať za nelogický), k tomuto záveru však možno dospieť až po vyhodnotení, či právnu úpravu premlčania v Občianskom zákonníku možno považovať pre spotrebiteľa za priaznivejšiu, alebo nie.

Za stavu dualistickej právnej úpravy (dvojaká právna úprava rovnakých inštitútov súkromného práva) je plošné vylúčenie občianskoprávnej úpravy inštitútov súkromného práva a naopak paušalizovanie obchodného práva typického predovšetkým pre podnikateľskú sféru nenáležitú. Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené. Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dualistická právna úprava uznania dlhu, zmluvných pokút, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.). Uprednostnenie obchodného práva pred ustanoveniami kódexu o občianskych právach má pre spotrebiteľov diametrálne odlišné negatívne následky. Za nedostatočný na presadenie obchodného práva považuje súd aj argument, že rovnaká právna úprava dopadá na obidve strany zmluvného vzťahu. Súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, a nemožno prehliadnuť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávatelia, ktorí uplatňujú práva na súde. Spory iniciované spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2013 sp. zn. 6 Co 2/2013, pozn. súdu: súd vo výroku rozhodnutia pripustil dovolanie, a bolo zistené, že toto v zákonnej lehote podané nebolo).

Je zrejmé, že všeobecná premlčacia doba v Obchodnom zákonníku je o jeden rok dlhšia (4 roky), ako premlčacia doba v Občianskom zákonníku (3 roky). Zároveň je nepochybné, že v danej veci je pre žalovaného ako spotrebiteľa priaznivejšie, keď súd aplikuje ustanovenie zákona, ktoré upravuje kratšiu premlčaciu dobu, t.j. ustanovenia Občianskeho zákonníka. Nepredlžuje sa tým stav právnej neistoty.

Súd považuje ustanovenia o premlčaní v zmysle Občianskeho zákonníka za priaznivejšie pre spotrebiteľa aj z nasledovných dôvodov.

V zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (spočívanie a pretrhnutie premlčacej doby), ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Z tohto ustanovenia Obchodného zákonníka je zrejmé, že v prípade čiastočného plnenia záväzku platí, že dôjde k uznaniu zvyšku dlhu a teda k pretrhnutiu premlčacej doby, čo spôsobí, začatie plynutia novej premlčacej doby. Ďalej Obchodný zákonník upravuje v § 407 ods. 2, že platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku ohľadne sumy, z ktorej sa úroky platia. Takéto ustanovenia Občiansky zákonník neobsahuje.

Aj tu teda možno vidieť podstatný rozdiel v dopade právnej úpravy o premlčaní obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, a nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti právnej úprave premlčania v Občianskom zákonníku, ktorá takéto ustanovenie (vyššie uvedené) o pretrhnutí premlčacej doby neobsahuje. Je logické, keď súd pripustí aplikáciu premlčania toho ktorého kódexu ako celku, pričom pri zohľadnení vyššie uvedených následkov, je potrebné konštatovať, že úprava premlčania ako celok je pre spotrebiteľa priaznivejšia podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Táto je totiž „citlivejšia“.

V danej veci je zrejmé, že dlh mal žalovaný zaplatiť najneskôr do 11.05.2005. Premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka teda plynula od 11.05.2005 do 11.05.2008. Žaloba bola podaná na súd až 15.11.2011, čo je po uplynutí premlčacej doby. Súd s poukazom na dôvodne vznesenú námietku premlčania (a aj § 5b zákona č. 250/2007 Z. z.) návrh zamietol.

Súd dáva však do pozornosti žalobkyni, že aj v prípade aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, by žalobe nebolo možné vyhovieť (v tomto prípade by premlčacia doba uplynula 11.05.2009). Súdna prax ohľadom aplikácie 3 alebo 4 ročnej premlčacej doby je nejednotná.

Pokiaľ ide o uznanie dlhu, ktoré bolo spísané 19.05.2009 medzi žalobkyňou, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a žalovaným (po uplynutí premlčacej doby), súd uvádza nasledovné.

Uznanie dlhu upravené v § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Z toho vyplýva, že uznanie dlhu, riadiace sa Občianskym zákonníkom, musí byť urobené písomne a dlžník v tomto písomnom uznaní dlhu musí uviesť, že zaplatí dlh, ktorý v tomto uznaní musí byť špecifikovaný čo do dôvodu a výšky (teda musí byť uvedený dôvod, pre ktorý dlh vznikol a konkrétna výška dlhu). Zo zákona existuje právna domnienka, ktorá predpokladá, že ak dlžník uzná svoj dlh, tento dlh v čase uznania trval. V prípade, že dlžník uzná už premlčaný dlh, platí, že účinky uznania dlhu vyplývajúce z Občianskeho zákonníka nastanú, len ak dlžník v čase uznania dlhu vedel o tom, že dlh je premlčaný.

Uznanie záväzku je upravené aj v § 323 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná. Platenie úrokov sa považuje za uznanie záväzku v súvislosti so sumou, z ktorej sa úroky platia. Ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Uznanie záväzku má účinky aj voči ručiteľovi. To znamená, že účinky uznania záväzku nastanú, keď dlžník písomne uzná svoj záväzok, ktorý v tomto uznaní v dostatočne určí (označí) a účinky uznania sa prejavujú v právnej domnienke, že záväzok v čase jeho uznania existoval. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, že dlžníkov záväzok je v čase uznania premlčaný a účinky takisto nastávajú pri uznaní konkludentným spôsobom vo forme platenia úrokov alebo čiastočného plnenia (uznania) záväzku. Znamená to, že ak dlžník uzná ako svoj záväzok voči veriteľovi úrok z určitej sumy, má sa za to, že dlžník uznal ako svoj záväzok aj túto určitú sumu.

Úprava uznania záväzku v Obchodnom zákonníku prihliada na potreby praxe v obchodných stykoch a odlišuje sa od úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Úprava uznania záväzku podľa Obchodného zákonníka nevyžaduje, aby uznanie obsahovalo dôvod záväzku, pretože ten spravidla vyplýva už zo samej povahy obchodného styku na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho zákonníka, ktorá vyžaduje, aby bol v písomnom uznaní záväzku uvedený aj samotný dôvod vzniku záväzku dlžníka.

Vzhľadom na formuláciu obsiahnutú v uznaní záväzku z 19.05.2009, ktorá spĺňa náležitosti podľa Občianskeho zákonníka (bez uvedenia, že by sa účastníci riadili Obchodným zákonníkom), súd aplikoval na uznanie záväzku ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré pokladá navyše s prihliadnutím na vyššie uvedené pre spotrebiteľa za priaznivejšie .

V prejednávanej veci pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne

očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je zakázaná, preto je uznanie záväzku podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.06.2012 sp. zn. 11Co 37/2012, zo dňa 03.07.2013 sp. zn. 3 Co 54/2013).

Súd nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu žalobcu, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozsudku z 26.03.2014 sp. zn. 5 Co 296/2013 taktiež konštatoval v skutkovo a právne obdobnom prípade, vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých žalobkyňa dávala podpisovať žalovanému dohodu o uzavretí splátkového kalendára, ako i na skutočnosť, že žalobkyňa mala vopred pripravené znenie vyhlásenie o uznaní záväzku, že konanie dodávateľa je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože žalobkyňa využitím mylných informácií dosiahla uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď žalovaný zrejme nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa jeho názoru je evidentné, že úmyslom žalobkyne bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti žalovaného ako spotrebiteľa. Takéto konanie považoval taktiež za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 č. 250/2007 Z. z., pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti.

Súd konštatoval, že uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné a preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby.

V závere súd uvádza, že v danej veci z hľadiska princípu právnej istoty rešpektoval ustálenú súdnu prax presadzujúcu princíp absolútnej ochrany spotrebiteľa (pozn. súdu: „privilegovaného spotrebiteľa“), a preto s poukazom na vyššie uvedené návrh v celom rozsahu zamietol.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyňi, ktorá v konaní úspech nemala. Súd však úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie, navyše súd nemal za preukázané, že by mu nejaké v tomto konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.